

POUTA

I.

– *Ne*. Odsekl zvědavému. – *Tedy žádná svoboda slova?*
Ušklibl se zvědavý. – *Ne! Dědictví!* Už křičel, zvuk
mu otročil.

Pak se oba odmlčeli.

První si zapaluje cigaretu a stříbřitou prachovkou,
jež slitinou kouře a vzteku a vyrobil ji už kdesi
v plicích, počíná ovívat celé své duševní impérium
vyhřezlé do prostoru zápurem *Ne* a čeká, až
milosrdný čas ránu zavře zas, vše, co mělo zůstat
skryto.

Ještě pořád tedy lze, aby druhý v prvním kradl
a nastavoval zrcadla, však neděje se tak. On tu jen
stojí a ruce natažené jako by držel pádla a ztrácí se,

ztrácím ho. Až nakonec mrtvá je ulice, o čemž se
ujišťuji na krabičce od cigaret, muchlám ji v kapse,
opravdu nic,

a cítím se zas svůj. Utažený na krev silou půl páté
hodiny radioaktivní tak, že zahubí zárodky
energetických štěnic, svůj utažený tělem, které samo
koženým opaskem, i všemi zipy zaplý

a klidný sémantikou slova *svůj*: že dostředné
a netěká palivem emocí, že fixováno je v hlubině
této noci, ale řeknu vám – jako malý zacpával jsem
si uši, když řetěz kotvy hlavou se dral, pamatuji
dusivý kašel z prachu a hák, ty díry skrze stropy
sklepů, ty roztříštěné kompoty zavařené víry
a pamatuji paralyzující strnulost svalů, jakmile
zasekl,

a kdy ze mě v panice utíkalo dítě.

II.

Někdy se vrací. Na bezprkenné pramici. Vodami
oka pluje, po šedém zákalu, pak urazí, a pryč.

Vysílám vždy to samé: Polib si. Akustickou vlnu
vážu nakrátko jak u boudy psy, štěkám, ale
nekoušu, jen si nahlas dovoluji *Ne*, a znovu v křiku,

a zvuk je mi poslušným otrokem stejně jako bůh
svědkem, že nesvolím, aby čeřil hvězdný prach, že
doma bude a nikam prostě, když nejde mi ulevit
jinak než sprostě, že den co den někdo na márách
a tato země, kdysi chovná, jen žere a generuje
hovna,

cože v nich hledám, bratříčku? Hledám nestrávené
kosti křídel. Vyvařím je v páře, zaflétnuji,

jsi arbitr svobody? Uděláš krysaře.